

Onze zoon, Micha, las in minder dan een jaar tijd zijn hele bijbel uit. We hadden het met hem op voorhand niet besproken. Maar als ouders vonden we wel dat deze prestatie mocht 'beloond' worden.

De EJV-familiedag stond voor de deur, dus we hadden al halvelings besproken dat hij in de standjes die daar staan iets moois mocht uitkiezen. De standjes die er staan zijn van verschillende zendingsorganisaties, met juwelen, instrumenten, kledingstukken, ... van het desbetreffende land. Ook andere christelijke organisaties hebben er hun standjes, de welbekende boekenwinkel staat er steevast met ongelooflijk leuke spullen, ... en ook stond er een standje over Israël.

Micha passeerde die stand en

zag een prachtige sjofar liggen. "Papa, mag ik die dan hebben als cadeau?", waarop één van de twee standhouders glimlachend zei: "Als je er geluid uit krijgt, mag je hem hebben!" Die man had er geen idee van hoe dit verhaal zou aflopen, want dan had hij zeker deze uitspraak niet gedaan. Er waren al verschillende volwassenen gepasseerd, die steeds vruchteloos hun levenslucht in de sjofar bliezen. Maar toen Micha het instrument aannam en er zonder enige moeite een lange, prachtige, luide klank uitkreeg, trok de kleur weg uit het gezicht van de standhouder. Iedereen die Micha een beetje kent, weet dat hij best wel een

begenadigd trompettist is...

En nu?

Een sjofar is best een uniek en prijzig instrument. Deze kwam dan ook nog effectief uit Israël en was van daar meegebracht door de andere standhouder. De standhouder die Micha het instrument beloofde voor niks, als hij er geluid uit kreeg,

*"Laat uw ja een ja zijn,
en uw nee een nee."*

Matteüs 5:37

beloofde dus eigenlijk iets dat niet eens van hem was.

De man stamelde: "Oei, deze sjofar is niet van mij, hij is van mijn collega. Ik moet even gaan

Online lezen of delen

Ongeremde kinderpraat EEN GESCHENK VAN GOD

Of hoe cliché een titel kan zijn

vragen hoe dit verder moet." Hij wandelde weg en we hoorden de andere standhouder zeggen: "Nee hoor, deze sjofar is niet te koop, die is als decoratie bij de stand."

Papa en Micha liepen teleurgesteld verder en gingen in de boekenstand zoeken naar een fijn, toepasselijk cadeau. Ze konden niet meteen iets vinden... Eén of twee minuten later kwam Abel aangespurt met de boodschap: "De meneer wil jullie terug spreken!" Micha en papa keerden op hun passen terug en kwamen weer bij de Israël-stand aan. "Mijn excuses, sorry, God heeft gehoord wat ik had uitgesproken, ik ga niet kunnen slapen. Ik beloofde iets en ik kan het niet waarmaken. De bijbel zegt, "Laat uw ja een ja zijn, en uw nee een nee.", zei de standhouder. Hij zei ook dat als hij te koop zou zijn, hij zeker 50 euro zou willen bijleggen.

Daarop vroeg papa aan de eigenaar van de Sjofar als hij zou verkopen, voor hoeveel dit dan zou zijn. Voor "130 euro" zei hij, dat is de prijs die hij er in Israël voor betaalde. Maar toen de eigenaar vroeg voor wie en waarom het was en we het verhaal vertelden van het Bijbelles van Micha zei hij: "Allez voor 100 euro". Dit was exact het niet eerder vernoemde maximale bedrag dat papa in gedachten had om uit te geven aan een cadeau voor Micha.

Mààr, de andere standhouder zei: "Nee, ik ga hem betalen voor jou!", waarop papa nog meermaals aandrang om 50-50 te doen. De man hield voet bij stuk en hij stond erop. Hij zou betalen, hij maakte een belofte en hij zou de 'gevolgen' dragen.

Micha omhelsde de man en

was dolblij. De man was ook blij. Hij had zijn belofte kunnen waarmaken, al was het wel een dure belofte, "God leerde mij een belangrijke les vandaag!", zei hij.

"Laat uw ja, een ja zijn, en uw nee, een nee"
(Matteüs 5:37)

Later zei papa nog: "Zonder dat jij iets van de beloning wist heb je de Bijbel een eerste keer doorgelezen." En nu ik jou wilde belonen daarvoor heeft God die beloning van mij overgenomen. Je mag dat dus zeker zien als een beloning van God zelf!" Die dag en die gebeurtenis hebben een indruk achtergelaten, en niet alleen op Micha. Sindsdien kunnen we als andere gezinsleden bevestigen dat die ene mooie klank geen toevalligheid was... De sjofar heeft een ereplaats gekregen in

“Zonder dat jij iets van de beloning wist, heb je de Bijbel een eerste keer doorgelezen. En nu ik jou wilde belonen daarvoor, heeft God die beloning van mij overgenomen.”

de slaapkamer en de klanken vullen heel regelmatig ons huis. Intussen is Micha ook al aan het oefenen om de ‘juiste’ klanken eruit te krijgen. En hij onderzoekt hij ook wanneer welke klanken gebruikt worden in de Joodse feestelijkheden.

Niet alleen de standhouder leerde een wijze les. Ons hele gezin leerde dezelfde les en die gaat nog decennia meegaan. Daar zijn we rotsvast van overtuigd!

(Als de standhouder toevallig een lezer is van de Wegwijzer, dank-je-wel! Je bevestigde Gods waarden en normen aan Micha door ze zelf zo krachtig uit te voeren. Ook al kostte het je best wat! Deze les gaat levenslang mee en zal nog levensveranderend werken ...).

Ann Van der Flaas

